



بیماری

کوچکی منتشر نمود و از عارضه‌ای بنام "Shaking palsy" یا فلج لرزان سخن گفت (۶)، و علائم سه گانه آنرا برشمرد. چهل سال بعد آن بیماری را به افتخار او «پارکینسون» نام نهادند.

برای مقابله با این اختلال اولین گروه دارویی که بکار گرفته شد، آنتی کولینرژیکها (آلکالوئیدهای بلادون) بودند، (دهه ۱۸۶۰)، که تا امروز نیز اعتبار خود را از دست نداده‌اند. در قرن اخیر و در اواخر دهه شصت نقطه عطفی در درمان P-D بوجود آمد و آن

● ظهور بیماری پارکینسون در ۷۰ درصد موارد با تره مور (لرزش) صورت می‌گیرد که معمولاً یک سویه بوده و اغلب در حالت استراحت عارض می‌گردد.

● گزارش شده که در امریکا حدود پانصد هزار بیمار مبتلا به پارکینسون وجود داشته و درصد ابتلا به سن و سال افراد بستگی دارد.

مقدمه:

پارکینسون (P.D.) یک بیماری نورودژنراتیو است که در سالمندی آغاز میشود و سیری پیشرونده دارد، در این اختلال سیستم اکستراپیرامیدال صدمه دیده و علائم سه گانه (triad) P-D بصورت زیر تجلی پیدا می‌کند:

Tremor at rest

Rigidity α Bradykinesia

در اولین سالهای قرن نوزدهم (۱۸۱۷) یک پزشک انگلیسی بنام جیمز پارکینسون تک نگار